

ה"ט 28912/06 - יעקב שילה, דינה שילה נגד דוד כלב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 17-06-2012 שילו ואח' נ' כלב

לפני כבוד השופט אריאל צימרמן

המבקשים: 1. יעקב שילה

2. דינה שילה

ע"י ב"כ עו"ד אילן בומבר ועו"ד שגיא רם

נגד

דוד כלב
ע"י ב"כ עו"ד דני גרינברג

המשיב:

החלטה

בקשה לצו לפי חוק מניעת הטרדה מאימת, התשס"ב-2002, לאחר שצו קודם פקע. הבקשה בעיקרה זהה לקודמתה, ההטרדה זהה, ואין כל מקום לטו הקל מקודמו, כי אם להיפר, נוכח נחישות המשיב להטיד את שלוחותם של המבקשים, הקשיים והחולניים.

1. ברקע הדברים: ניסיון המשיב לחיזוק עמדתו בסכוסר מקרעין, בדרך של הפרעה למבקשים, שהם בני 90-85 בהתאם, חולנים שניהם ונזקקים לסייע על מנת להתניע. הסכוסר בענייני מקרעין כMOVED שאים מעוניינים בהליך זה, אלא יש לציין נמרץ רק להבנת ההקשר להתנהלותו של המשיב. אביו של המשיב מזה, שהמשיב מתגורר עמו, והמבקשים מזה, מתגוררים ממש צדי של שביל גישה ארוך וצר, המוביל מן הכביש ברוח' שבזי בת"א לעבר גרמי המדרגות העולמים לדירותיהם, אבי המשיב בבניין שמאל, המבקשים בבניין שמימין. שביל הגישה, שני מטרים רוחבו, הוא דרך הצעקה והיציאה היחידה למבואות הבניינים. כל בניין נתוע בחלוקת רישומית אחרת; לטענת המשיב השביל עבר לפחות ביעקו בחלוקת השיכת לאביו, ולפיכך מנועים המבקשים לעبور בו.

2. לפני שנים אחדות ניצת סכוסר במקרעין בין אבי המשיב למבקשים; כך גם בין לבני זכויות אחרים בחלוקת המבקשים, שבניה שביצעו פלהה לדעת המשיב לחלוקת אביו. סכוסר זה מתברר בהליך מתקבל בבית משפט זה, ת"א 13-06-54397, לפני כב' השופט יair Dolgion ("ההlixir המקביל"), שבגדרו דרש אבי המשיב בין היתר למנוע מן המבקשים לעبور בשביל הגישה, שהם חייבות לעبور בו (עלב בינוי בלתי חוקית של אחר, נתען) כדי להגיע לדירותם. נציג כי דרכו ממש הודיעו המבקשים ממש עם השלמת הסיכון בתיק שלפני כי הlixir המקביל הסתיים. ככל שהדברים נוגעים לדרישת אבי המשיב מן המבקשים, למנוע מהם מעבר בשביל, הרי שתביעתו נדחתה באופן נחרץ. אין נדרש לאותו פסק דין, אף שהוא רחב ורעה ומAIR עניין, שעה שלא היה חלק מהחומר הרואיות בהליך שלפני, מה גם שהשאלה הקניינית כשלעצמה דلت נפקחות להכרעה בהליך המתנהל כאן מכוחו של חוק מניעת הטרדה מאימת, כפי

עמוד 1

3. על רקע הסכטן האמור, וסבירת המשיב כי המבקרים עושים שימוש בשטחו של אביו, הרי שהמשיב החליט להחנות את אופנוו שביל הגישה, בדרך המובילה לגורם המדרגות של המבקרים. זאת עשה לא כיוון שלא נמצא מקום לאופנוו במקום אחר, אלא "להוחחת בעלות על השטח", כפי שראה לצין בחקירתו (עמ' 9, ש' 26 לפורטוקול). בנוסף, הותיר במקום מעין כלוב سورגים באחד מצדי השביל, כאשר בשילוב עם האופנוו, מוצרת עד מאי אפשרה בנוסף, הוויה במקום מעין כלובسورגים באחד מצדי השביל, כאשר בשילוב עם האופנוו, מוצרת עד מאי אפשרה מעבר למבואת המבקרים. על רקע האמור, עתרו המבקרים באמצעות בתם גב' אורנה לי בחודש אוגוסט 2016 למנ焉 צו מניעת הטרדה מיימת, שם טענו כי המשיב מחנה את אופנוו בעיצומו של השביל על מנת להטרידם ולהקשות עליהם, וכן הילינו על מגוון הטרדות מכוניות אחרות של המשיב כלפייהם (ה"ט 16-08-3076; להלן: "הלייר הטרדה הקודם").

4. דיוון בהלייר הטרדה הקודם התקיים לפני כב' השופט הבכיר (כתארו אז) מיכאל תמיר. בהחלטתו, מיום 16.8.2016, קבע כי במעשה המשיב יש משום הטרדה מיימת. בהחלטה לא נקבעו מסמורות בשאלת הזכיות הקנייניות, שצווין כי המשיב לא הציג ראיות לביסוסן, אך בכל מקרה נקבע כי התנהלותו עולה כדי הטרדה מיימת. וכך נקבע, בין היתר:

"המשיב אכן מחנה את אופנוו שלו במקום המקשה על המבקרים, אף שבאפשרותו להחנות את האופנוו במקום אחר. מדובר במקרה - פרוזדור ארוך שבצדיו ליד הבניין של המבקרים נבנה מחסן הבולט אל תוך המעבר. המשיב שיכל להחנות את אופנוו במקום אחר בקרבת הכניסה לביתו מחנה אותו במקום במקביל למחסן באופן שמקשה עד מאוד על המעבר והגישה לפתח ביתם של המבקרים...
המשיב מודיע היטב לבקשת המבקרים להחנות את אופנוו בצורה אחרת, ואין אלא לקבוע לצורך הבעה שבפני כי הוא מתעלם מבקשתם במקום בצדיה כדי להטריד אותם. אין כל הבדל לעניין זה בין עמידת התביעה במעבר באופן שמתריד ומבקשתה על הגישה של המבקרים לביתם לבין הצבת חפצים במקום במעבר כדי להקשות על המבקרים ולהטרידם כפי שתואר לעיל. כמו כן אין לשולץ כי המשיב עושה זאת כדי להפעיל על המבקרים לחץ בקשר להליך המשפטי הנ"ל". (ס' 12 ו-18 להחלטה).

5. לאחר שנדרש בית המשפט לנכבד לפעולתו השונות של המשיב, ראה הוא ליתן צו מניעת הטרדה מיימת, תוך שראה הוא לבאר כי חנית האופנוו באופן המוטיר למבקר רוחב של פחוות ממטר אחד למעבר שביל לצדו של האופנוו, מהויה משום הטרדה (סעיף 18 ו-20 לפסק הדין). יוער כי בהחלטה נדרש בית המשפט גם לעניינו של כלוב העשי سورגים שהציב המשיב שביל הגישה, אשר הctrופתו לאופנוו החניי לידיו הקשתה עוד יותר על המעבר; אך לא ניתן צו המתיחס לעניין זה. הצו ניתן לתקופה של ששה חודשים.

6. הצדדים חולקים בשאלת האם המשיב הפר את הצו כאשר זה עמד בתוקפו. המשיב מכחיש בכלליות, המבקרים מציגים ראיות לכך שהחינה את אופנוו, תוך הותרת רוחב של 80 ס"מ. כך או כך, זה העיקר, גורסים המבקרים כי ממש ביום פקיעתו של הצו, במחצית חודש פברואר 2017, שב המשיב להטריד, והחל להחנות את אופנוו במקום שבו היה מרוחך צר במיוחד, לא מטר ואף לא קרוב לכך. אישר המשיב, ללא כל וソך: "אין להם לא מטר ולא חצי מטר", ואת הטעם לכך שאינו אפשר למבקר מעבר בAIR בפשטות: כך "עשה לך כל מי שפולש לנו" (עמ' 9, עמוד 2

7. ביום 6.6.17 הגיעו המבקרים בاميיניות בתם בקשה חדשה, במסגרת הליך הטרדה **הקודם**, למתן צו נסף בגין ששה חודשים, נכון חזרת המשיב לשורו, אך טענתם. אותה בקשה הובאה לפני ובארתי בהחלטתי מאותו יום כי משפטם יצא במהלך הקודם אין להאריכו, ויש צורך בנסיבות הליך חדש אם חפצים בכך המבקרים (השווא: רע"א 11/2327 פלוני נ' פלוני (28.4.2011)). עם זאת ביארתי כי בידי המשיב, אם הוא חופשי, בקשר להבעה הסכמתו למתן צו חדש כפי זה שעמד בתוקפו, וביקשתי התיחסותם. המשיב סירב, כפי זכותו המלאה, ולמבקרים לא נותר אלא להגיש בקשה חדשה. כך עשו.

8. בבקשתם מיום 13.6.17 הילינו המבקרים על כי המשיב חוזר להchnerות את אופנוועו בעיצומו של שביל הגישה, באופן המקשה עד מאייד מעברם, בגילם ובמצבם. המבקרים מלינם עוד כי המשיב טרם היזד את כלוב הסורגים, וכי הוא אף שופך במכoon שמן וחול בשביל הגישה על מנת להטריד את המבקרים.

9. המשיב בתגובהו הקצירה לא הבהיר כי שב להchnerות את אופנוועו באמצעות שביל הגישה, ולא טען כי הדבר אינו מפריע למבקרים. גישתו: השביל שייך לאביו, המבקרים מנועים מלעbor בו, הוא יכול לעשות בשביל כבשו ואף להchnerות שם את אופנוועו, לטפל בו, ולהויתר את כלוב הסורגים. בכל מקרה, לשיטתו, מדובר בסכסוך אזרחי המתברר במהלך המקביל ושם מקומו להתרברר, לא בהליך הטרדה מאימת. לתחairoו הוסיף אף תצהיר מטעמו של מר מוחמד מצארווה, שצין כי הוא מודד מוסמך שחויה עמדה במהלך המקביל ומצא שהאזור שבו חונה המשיב הוא בעלות אבי המשיב. המבקרים ביקשו להוציא את התצהיר, הנשען על חוות דעת (שלא צורפה) מהליך אחר; לא ראייתי לעשות כן, אך נפקות התצהיר תהא דלה.

10. ניסיון להביא את הצדדים להבנה לא צלח, וזה זכותם של הצדדים. המשיב גרס ביחס במהלך הקודם, שם לא היה מיוצג, כי בית המשפט שגה, וכי עתה יעלה בידו לבסס את עמדתו. הצדדים נחקרו, ולביקשתם שלילימו טענותיהם קצירה בכתביהם. יחד עם השלמות המשיב, הודיעו המבקרים כאמור על סיומו (הזמן לփוחות) שלהליך המקביל בפסק דין של כב' השופט דלויגן הדוחה מכל וכל את טענות אבי המשיב כלפי המבקרים (להבדיל מבערלי זכויות אחרים באותו חלקה) ואת ניסיונו למנוע מהם מעבר בשביל הגישה. כאמור, אני רואה להסمر על אותו פסק דין, שאינו ראייה במהלך כאן, וכאשר מミלא אין חפיפה בין תביעות קנייניות להליכים לפי חוק מניעת הטרדה מאימת.

11. לעניינו אפוא: ראשית יש להעיר על היחס שבין הליכים מכוח חוק מניעת הטרדה מאימת והליכים אזרחים. יש להזכיר היבט פן הליכים לפי חוק מניעת הטרדה מאימת, שסדרי הדין בו רופפים ופגיעתו האפשרית במטריד-הנטען יכולה להיות ממשמעותית, יהפכו לשוביל עוקף הדינים האזרחים הרגילים. כל פגעה קניינית היא גם עוכרת שלולה, והעכרת שלולה יכולה להוות "טרדה מאימת" נוכח הגדרתו הרחבה עד מאייד של מושג זה בסעיף 2 לחוק מניעת הטרדה מאימת, ועדין ברור שלא כל סכסוך הנسب על זכויות ניתן להסיט באמצעות זו לבירור מכוח חוק מניעת הטרדה מאימת.

12. חurf זהירות זו, במקרים החריגים והמתאימים אפשר שהתנהלות הcola להקים עילה לתובענה אזרחית (ולעתים - להליך פלילי) יהיה מקום לבררה גם מכוח חוק מניעת הטרדה מאימת. זאת, כאשר תכלית התנהלות המוקשחת היא זו לבדוק: להטריד ולהעכיר שלווה, והחשש קיימם כי תימשך. מובן, הטיפול בתנהלות זו מכוח חוק מניעת הטרדה מאימת אינו חוקי ואינו תחליף לבירור מכוח הדין האזרחי הרגיל. לא ייקבעו זכויות קניין בעיצומו של הליך לפי חוק מניעת הטרדה מאימת. צו לא יהווה קרדום לחפור בו בהליך האזרחי, אף לא מחסום מפני נקיטת הליך אזרחי בידי המטריד להבטחת זכויותיו. אולם אפשרות, צרה וחריגה, לברר את העניין גם באספקלה של חוק מניעת הטרדה מאימת - ודאי קיימת.

13. המקרה שלפנינו ידגים מדו"ע גם מצב חריג שבו גם הליך לפי חוק מניעת הטרדה מאימת, בכל הנוגע להחניית האופנו. כפי שנקבע כבר בהליך ה特朗ה הקודם, ולא נטען אחרת עתה, ניתן להחנות את האופנו גם במקום אחר. החנייתו בלב שביל הגישה הצר נועדת להתריס ולהציג צעדים של המבקשים, במלוא מובן המילה. לא היה חולק ואין חולק גם הפעם כי את אופנו יכול להחנות המשיב במקום אחר. התנהלות המשיב מהוות הטרדה לשמה, כפי שהודגם לכל אורך חקירתו.

14. הטרדה זו צוועקת מקום שאנו מישרים לבנו למצבם של המבקשים. המבחן, בן 90, דמנטי, נזקק למטפלת, יכול לצאת מביתו רק בתמיכת אחרים, ובתו הצהירה כי היא לוקחת אותו לטיפולים מעט לעת. המבחן, בת 85, מתנייע רק בסיעור אחרים, כמו גם עם הליכון ולעתים כסא גללים, ונזקקת תמיד לביקור אצל רופאים (עמ' 8, ש' 24-29). התמונות והסתעונים המכיחסו היטב כיצד דרך פעולתו של המשיב מסכלת את אפשרות המעבר של המבקשים, ומכך לראות את המבחן, גם בסמוך לפני הגשת הבקשה, נדרשת להדחק עם כסא הגלגלים שלא הצליחה לצד האופנו, שלא ניתן לחלוף על פניו ללא שיז בידי מי מבני לווייתה. המשיב, מצדיו, גורס כי אין בכך כל פסול. אגרום אחרית, בכל הכבוד הראו.

15. עיר כי השאלה האם לאבי המשיב זכויות קניין באותו מעבר היא דלת נפקות. שם שבדיני המטרדים, פעולה התואמת היתר אינה שוללת מניה וביה את האפשרות שאוֹתָה פעולה תהחשב כעוולה של מטרד (השו: ר"ע 62/83 **בעל טכסא נ' גונן**, פ"ד לח(1) 281 (1984)), אך גם בדי ה特朗ה מאימת. אדם יכול להטריד מטעו, מתוך קניינו, והדבר יאסר, אך גם כן. לעומת זאת, אם לצורך הגשת הבקשה, נדרש להדחק עם כסא הגלגלים שלא הצליחה זכויות קניין (ואניהם לכך שהמחלוקה המשפטית, כאמור, הסתיימה זה עתה בדחיפה גמורה של עמדתו של פליה המבקשים מנوعים מלעbor בשביל הגישה היחיד המוביל לביתם כפי שהם עושים עשרות רבבות שנים). מחלוקת כזו אינה יכולה להיות בסיס משפטי להטריד אחרים. מחלוקת כזו אינה עילה לגורום לכך שצמוד קשיים לא יוכל לצאת ולהכנס לביתם, בשביל הגישה היחיד המוביל אליו. מחלוקת כזו אינה מצריכה ואני מצדיקה שהמשיב יchner בשビル, במקוון, אופנו שלא יותר מרוח ולו צריך לצמצם המבקשים, ויבטיח שככל ניסיון של ילדיהם לסייע למבקשים לבוא ויצאת בשערם ביתם יהפוך לאתגר סבור ומתסכל, והכל על מנת לטרוד את מנוחתם. זה מקרה שבו התערבות מכוח חוק מניעת הטרדה מאימת היא במקומה.

16. בין העורוות האחדות של המשיב, בתגובהו, בדיון ובסיומו, בניסיון למנוע את מתן הצו נציג ארבעה אלה:

ראשית הוא טוען, מה לה לבתם של המבוקשים לטעון בשם הוריה. אכן, הזרירות נדרשת על מנת שלא יימצא אדם שوال לעצמו זכויות אחר על מנת לקדם את האינטרסים האישיים שלו (השוו: החלטתי בהט (ת"א) 12619-01-14 פלוני נ' עו"ד פלונית (13.1.2014)). אולם כאשר יצא מבקש לשמש להוריו לפה, ומן הנسبות עולה כי על דעתם הוא עושה זאת, אין בכך פסול (ס' 4(ד) לחוק)). התקשתי לזהות גם מדוע גרס המשיב שנכון היה במקרה דנן שהמבקשים, במצבם, הם שיגשו את התצהירים, והם שיידרשו להגיע לבית המשפט (כל שרק הוא מצלחים לחלו על פני האופנו החוסם את דרכם ביציאה מביתם). אין צורך להוסיף ולהתיש את מי שתשו כוחותיו, ואם בת מבקשת בהן צדקה לשיער בידי הוריה הקשיים והחולמים, بما שלא יכול להיות מחלוקת שהיא טובתם והתואמת את רצונם, ברור.

שנייה, המשיב מצביע על כך שימוש ארבעה חודשיים מאז פקע הצו הקודם בקשה חדשה, נתון המלמד לשיטתו על כך שאין כאן הטרדה. אכן, השתהות מDIR תלמד על כך שהטרדה מוחשית אין בהכרח. ברם במקרה המסייעים כאן ניכר כי מדובר בטענה דלת עצמה. קיבלתי את הסבר גב' לוי כי חurf הסלידה מנקיית הליכים משפטיים גוזלי זמן ומאז, כאשר הגיעו מים עד נש בחרה, בצד ההוריה, לפועל לשיער להם; וכאשר פעם נוספת מצאה עצמה נאלצת להטלטל עם כסא הגלגלים של אמה הנזקקת להגיע לטיפול רפואי והאופנו של המשיב חוסםשוב את דרכה, העתשה מעשה ופנתה לבית המשפט (עמ' 8 לפרטוקול).

שלישית, המשיב ראה להציבו ולמקד חוקירתו בכך שאינו יוצר קשר מילולי עם המבוקשים. מה טוב, אולם הטרדות יכולות לבוא מגוון דרכים.

רביעית, ביקש המשיב לבדוק בין ההליך הקודם לזה הנוכחי. לא מצאת הבדל; לשיטתי מה שנקבע כי הוא הטרדה עודנו הטרדה ובמידה רבה לפניו השתק פלוגטה, אף אם המשיב לא היה מיוצג בפעם הקודמת; וממילא לא התיימר אפילו להניח תשתיית שונה מקודמתה, כך שההתוצאה הפעם ודאי אינה יכולה להיטיב עמו.

17. דיברנו עד הנה על אודוט האופנו. המבוקשים הילינו עוד על שניים: כלוב הסורגים ושם על השביל. כלוב הסורגים מצוי במקום מזה זמן רב. בניגוד לאופנו, הטרדה יומיית, מתחדשת ומגוננת, כלוב הסורגים הוא כאמור שאין לה הופכין. יש בו מטרד, אך ללא האופנו, לא יקשה. לגביו, היליך אזרחי (שאפשר שעתה יקל על המבוקשים לנוקטו נוכחות הרכעה בהליך המקביל) הוא דרך המלך. ואשר לעניין השמן: המשיב גורס מקום שמתאים לטפל באופנו הוא גם בשביל הגישה הצר עצמו, עליה מדובר (עמ' 11, ש' 1-4 לפרטוקול), אף שלפענתו שפיקת השמן על השביל כתוצאה מכך אינהairauch כוזר. אני נדרש להזכיר, שכן אם האופנו לא יהיה בשביל הגישה, ממילא לא יבוצעו בו טיפולים בשביל הגישה, ולא ישפר שמן מחליק בשביל הגישה, בכוונת מכון או שלא בכוונת מכון.

18. צו ינתן אפוא. בגדידי הצו, אני רואה מקום או תועלת לעסוק בשאלת מיקומו המדויק של האופנו בשביל. **החנית האופנו בכל מקום בשביל הגישה הצר המוביל לביתם של המבוקשים - היא הטרדה. והצו שיניתן פשוטו: נאסר על המשיב להטריד את המבוקשים בכל דרך.** תוקף הצו: עד יום 26.12.2017, היא התקופה המקסימלית שבוחן.

כיוון שאיננו מצוים בהליך אזרחי, אין בצו זה כדי למנוע מן המשיב לפועל לקבלת סעד שיתיר לו לעשות בשבייל כרצונו, ואם יזכה בו כאשר צו מניעת הטרדה המאיימת בתוקפו יוכל לשוב ולפנות לבית משפט זה בבקשתו מתאימה.

19. אשר להוצאות: זהו החrieg שבחריג. בהליכים מכוח חוק מניעת הטרדה מאימת אין מרבים בהוצאות, לא לחובת המבקש כאשר בקשתו נדחתה (עיננו: סעיף 9 בחוק), ולא לחובת המשיב. קל וחומר כאשר ניתן היה לנזקוט גם הליך אזרחי רגיל ולהשיג מעשית תוצאה דומה. אולם במרקחה דן, כאשר מדובר בהליך שני שנדרישים המבקשים לנזקוט מכוח חוק מניעת הטרדה מאימת, וכאשר צו קודם לא הניא את המשיב מלנהוג כפי שהוא ולהטריד את המבקשים במצבם הקשה, הרי שייעשה לחובתו צו להוצאות לטובות המבקשים, גם אם על הצד הנזק מושב באופן יחסית להליך אזרחי. **המשיב ישא בשכר טרחת עורכי דין של המבקשים יחד בסכום של 7,000 ₪.** אני רואה להוסיף ולהתנות בערבות להבטחת הצו; יפר המשיב, רשאים המבקשים לשוב ולפנות בעניין זה, אף שחזקת על משטרת ישראל כי תדע לפעול במידת הצורך לאכיפת הצו ולהחסור את הצורך בהתקדיניות נוספת.

20. אשר להחסית ההליך: ארעיה הוחסה עם פתיחת התיק, אך מנשלם ההליך לא נמצא בנסיבות כי יש בכך עוד צורך. ההליך יוגדר אפוא פתוח לציבור. חוץ מי מהצדדים לטעון בעניין, יטען ואבחן כמובן.

המציאות תשלח העתק החלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ג' تمוז תשע"ז, 27 יוני 2017, בהעדר הצדדים.